

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Пловдив, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300502560 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивни жалби на З. И. Н., ЕГН *****, чрез пълномощника й адв. Н. С., и М. К. Н., ЕГН *****, чрез пълномощника й адв. Т. К., против Решение №3115 от 05.07.2023г., постановено по гр.д. №9463/2021г. по описа на Районен съд-Пловдив, 19-ти гр.с., с което по предявен от Г. П. Ц.-М., ЕГН *****, Е. А. П., ЕГН *****, К. А. Т.-Га, ЕГН *****, В. А. Д., ЕГН *****, и Г. С. Д., ЕГН *****, срещу З. И. Н., ЕГН *****, и М. К. Н., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД е обявен за относително недействителен договор за дарение на недвижим имот от 27.08.2013г., обективиран в нотариален акт №182, том 3, рег. №4869, дело №559 от 2013г., по описа на нотариус Теодора Кашилска, вписан в Службата по вписванията при Районен съд-Пловдив като акт №73, том 64, дело 11386/2013г., по силата на който З. И. Н., ЕГН *****, е дарила на М. К. Н., ЕГН *****, следния недвижим имот- дворно място в с. Ц., община Родопи, с административен

адрес- ул. ***, цялото застроено и незастроено с площ от 895 кв.м., съставляващо УПИ III-1102 от кв. 82 по плана на с. Ц., одобрен със Заповед №70/1990 г. и Заповед № 992/26.10.2010 г., ведно с построените в същото място сгради: масивна жилищна сграда - къща, състояща се от сутерен и етаж, със застроена площ от 77 кв. м., лятна кухня със застроена площ от 16 кв.м., гараж със застроена площ от 18 кв. м., навес със застроена площ от 38 кв. м., ведно с всички други подобрения в имота, при граници на дворното място: улица, УПИ II-1101, УПИ XXII-1098, УПИ XXI-1097 и УПИ IV-1103. В жалбите са изложени доводи за недопустимост и неправилност на решението, като се иска отмяната му и връщане делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане или постановяване на ново решение, с което предявеният иск да бъде отхвърлен.

Ответните страни по жалбата- Г. П. Ц.-М., ЕГН *****, Е. А. П., ЕГН *****, К. А. Т.- Га, ЕГН *****, В. А. Д., ЕГН *****, и Г. С. Д., ЕГН *****, чрез пълномощника си по делото адв. Н. М., в писмен отговор на същата искат обжалваното решение да бъде потвърдено.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, изхождат от легитимирани страни и са насочени срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явяват процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо. Изложените във въззивните жалби доводи, че при постановяване на решението първоинстанционният съд не бил обсъдил и не изложил мотиви по всички възражения на ответниците, не могат да доведат до недопустимост на решението, а евентуално- до неговата неправилност. Страната разполага с възможността да обжалва решението и да наведе пред въззивния съд, като съд по съществото на делото, необсъдените според нея доводи от първата инстанция. Не води до

недопустимост на решението и обстоятелството, че в съдебното заседание на 01.06.2023г., съдът не е уважил подадената от жалбоподателката М. Н. молба за отлагането му и е дал ход на същото. В случай, че страната е пропуснала възможността в посоченото съдебно заседание да извърши определени процесуални действия, тя би могла да поиска извършването им в следващото съдебно заседание. Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението по изложените във въззивната жалба доводи, като въззивната инстанция, като съд по същество, се произнесе по материалноправния спор между страните.

Предмет на делото е иск с правно основание чл.135, ал.1 от ЗЗД, по който ищите Г. П. Ц.-М., ЕГН *****, Е. А. П., ЕГН *****, К. А. Т.-Г.а, ЕГН *****, В. А. Д., ЕГН *****, и Г. С. Д., ЕГН *****, искат постановяване на решение, с което да бъде обявен за относително недействителен по отношение на тях договор за дарение на недвижим имот от 27.08.2013г., обективиран в нотариален акт №182, том 3, рег. №4869, дело №559 от 2013г., по описа на нотариус Теодора Кашилска, вписан в Службата по вписванията при Районен съд- Пловдив като акт №73, том 64, дело 11386/2013г., по силата на който З. И. Н., ЕГН *****, е дарила на М. К. Н., ЕГН *****, следния недвижим имот- дворно място в с. Ц., община Родопи, с административен адрес- ул. ***, цялото застроено и незастроено с площ от 895 кв.м., съставляващо УПИ III-1102 от кв. 82 по плана на с. Ц., одобрен със Заповед №70/1990 г. и Заповед № 992/26.10.2010 г., ведно с построените в същото място сгради: масивна жилищна сграда - къща, състояща се от сутерен и етаж, със застроена площ от 77 кв. м., лятна кухня със застроена площ от 16 кв.м., гараж със застроена площ от 18 кв. м., навес със застроена площ от 38 кв. м., ведно с всички други подобрения в имота, при граници на дворното място: улица, УПИ II-1101, УПИ XXII-1098, УПИ XXI-1097 и УПИ IV- 1103.

От приложеното НОХД №2982/2017 г. по описа Районен съд- Пловдив е видно, че с влязла в сила присъда по същото ответницата З. И. Н. е била призната за виновна в това, че в периода 14.05.2010г.- 24.06.2013г. в с. Ц. и гр. Пловдив, при условията на продължавано престъпление, с цел да набави за себе си имотна облага, е възбудила и

поддържала заблуждение у общо десет лица, сред които ищите Г. П. Ц.-М., ЕГН *****, Е. А. П., ЕГН *****, К. А. Т.-Га, ЕГН *****, В. А. Д., ЕГН *****, и Г. С. Д., ЕГН *****, и с това им е причинила имотна вреда- престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 209, ал. 1 от НК. С присъдата З. И. Н. е била осъдена да заплати на всеки от ищите обезщетение за причинените му имуществени вреди, както следва: на Г. П. Ц.-М.- сумата от 4440,80 лв., ведно със законната лихва върху нея от 24.06.2013г. до окончателното ѝ заплащане, на Е. А. П.- сумата от 900 лв., ведно със законната лихва върху нея от 20.11.2012г. до окончателното ѝ заплащане на К. А. Т.-Га- сумата от 7450 лв., ведно със законната лихва върху нея от 10.05.2013г. до окончателното ѝ заплащане и на В. А. Д. и Г. С. Д.- сумата от 28880 лв., ведно със законната лихва върху нея от м. септември 2010г. до окончателното ѝ заплащане. Съгласно разпоредбата на чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В частта ѝ, с която са били уважени гражданските искове на пострадалите от престъплението, присъдата има характер и на съдебно решение по гражданскоправен спор, поради което за нея важи и разпоредбата на чл.297 от ГПК, предвиждаща задължителната му сила за всички съдилища и учреждения. Предвид горното следва да се приеме, че считано от датите на които са били извършени престъпленията, за ищите са възникнали парични вземания срещу ответницата за заплащане на обезщетение за причинените им имуществени вреди и от посочените дати те имат качеството на кредитора на ответницата З. И. Н.. Обстоятелството кога са били предявени и уважени исковете им срещу ответницата е без значение за придобиване на качеството на кредитори на ищите, тъй като посоченото качество ищите са придобили от възникване на вземанията им, а не от съдебното им предявяване и уважаване. Не се спори между страните, а и от представения по делото нотариален акт се установява, че на 27.08.2013 г. ответницата З. И. Н. е дарила на ответницата М. К. Н.- нейна дъщеря, свой собствен недвижим имот- дворно място в с. Ц., община Родопи, с административен адрес- ул. ***, цялото застроено и незастроено с площ от

895 кв.м., съставляващо УПИ III-1102 от кв. 82 по плана на с. Ц., одобрен със Заповед №70/1990 г. и Заповед № 992/26.10.2010 г., ведно с построените в същото място сгради: масивна жилищна сграда - къща, състояща се от сутерен и етаж, със застроена площ от 77 кв. м., лятна кухня със застроена площ от 16 кв.м., гараж със застроена площ от 18 кв. м., навес със застроена площ от 38 кв. м., ведно с всички други подобрения в имота, при граници на дворното място: улица, УПИ II-1101, УПИ XXII-1098, УПИ XXI-1097 и УПИ IV- 1103.

Съгласно разпоредбата на чл.135, ал.1 от ЗЗД кредиторът може да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, ако длъжникът при извършването им е знаел за увреждането. Когато действието е възмездно, лицето, с което длъжникът е договарял, трябва също да е знаело за увреждането. В случая ответницата З. И. Н. се е разпоредила безвъзмездно с имота си, поради което следва да се приеме, че сключената от нея сделка уврежда интересите на ищците, в качеството им на нейни кредитори. Предвид обстоятелството, че сделката е дарение, то по аргумент за противното от чл.135, ал.1, изр.2 от ЗЗД не е необходимо знание за увреждането у лицето, с което длъжникът е договарял- ответницата М. К. Н.. Предвид горното са налице предпоставките за уважаване на предявения иск, като процесната сделка се обяви за относително недействителна по отношение на ищците. Неоснователни са възраженията на ответниците, че сключената сделка не била извършена с намерение за увреждане на ищците. След като ответницата е дарила свое имущество, то сделката обективно уврежда ищците като нейни кредитори, тъй като намалява активите ѝ и възможностите за удовлетворяване на вземанията им. В случая намеренията и подбудите на ответниците при сключване на договора за дарение /необходимостта от ремонт на имота и желанието им негов единствен собственик да стане ответницата М. Н., която ще финансира ремонта/ са ирелевантни за изхода на делото. Без значение е и обстоятелството дали ответниците при сключване на сделката са съзнавали увреждащия ѝ характер за ищците, тъй като съгласно чл.135, ал.1, изр.2 от ЗЗД знанието за увреждането е от значение само при възмездните действия, а в случая е била сключена безвъзмездна сделка- договор за дарение. С подадените по делото отговори на исковата молба ответниците не са направили

възражение за погасяване по давност на предявената в настоящото производство претенция на ищците за прогласяване на относителната недействителност на сделката. При това положение и съобразно разпоредбата на чл.133, ал.1 от ГПК те са загубили възможността да направят това възражение по-късно, поради което доводите им във въззивните жалби, че искът е погасен по давност, не подлежат на разглеждане като преклудирани.

Не се споделят от настоящия състав на съда и възраженията на ответниците, че сключената сделка следвало да бъде обявена за относително недействителна евентуално само за $\frac{1}{2}$ идеална част от имота. От приложените по делото писмени доказателства действително се установява, че ответницата З. И. Н. е придобила процесния имот по силата на сключен на 04.02.2009г. договор за дарение с родителите си И.Т.Д. и М.К.Д.. На 04.01.2021г. М.К.Д. е предявила срещу З. И. Н. иск с правно основание чл.227, ал.1, б.В от ЗЗД за отмяна на дарението до размера на $\frac{1}{2}$ идеална част от имота, по който е било образувано гр.д. №19/2021г. по описа на Районен съд- Пловдив, трети гр.с. Исковата молба по така предявения иск е била вписана на 03.02.2021г., като искът е бил уважен с влязло в сила на 29.06.2021г. съдебно решение. Така постановеното решение за отмяна на извършеното в полза на З. И. Н. дарение обаче не може да се отрази на изхода на настоящото дело. Съгласно разпоредбата на чл.227, ал.5 от ЗЗД отмяната на дарението не засяга правата, които трети лица са придобили върху подарените имоти преди отбелязването на исковата молба, но дареният дължи на дарителя обезщетение за онова, с което се е обогатил. В случая към датата на вписване на исковата молба за отмяна на дарението надарената З. И. Н. вече се е разпоредила с имота в полза на М. К. Н. посредством атакувания в настоящото производство договор за дарение от 27.08.2013г. Предвид горното и съобразно разпоредбата на чл.227, ал.5 от ЗЗД отмяната на дарението не засяга придобитите от М. К. Н. права върху имота, т.е. решението по иска за отмяна на дарението не поражда вещноправни последици и не води до придобиване на $\frac{1}{2}$ идеална част от имота от М.К.Д., тъй като посоченият имот вече не е в патримониума на З. И. Н.. В тази хипотеза съобразно предвиденото в чл.227, ал.5 от ЗЗД за М.К.Д. възниква парично вземане срещу З. И. Н. за това, с което

последната се е обогатила. От изложеното е видно, че отмяната на дарението за $\frac{1}{2}$ идеална част от имота не се отразява по никакъв начин на сключената между ответниците в настоящото производство З. И. Н. и М. К. Н. сделка и на породените от нея правни последици. При това положение без значение за изхода на делото е обстоятелството, че исковата молба за отмяна на дарението е била вписана преди исковата молба по предявения в настоящото производство иск с правно основание чл.135, ал.1 от ЗЗД, тъй като отмяната на дарението не поражда вещни права върху имота в полза на М.К.Д., които да конкурират с правата на ищите да искат прогласяване на относителната недействителност на сключения между ответниците в настоящото производство договор за дарение. Съгласно разпоредбата на чл.135, ал.1, изр.3 от ЗЗД недействителността не засяга правата, които трети добросъвестни лица са придобили възмездно преди вписване на исковата молба за обявяване на недействителността. В случая такива права върху процесния имот не са били придобити от М.К.Д. по силата на влязлото в сила решение за отмяна на дарението /за същата е възникнало парично вземане/. Предвид горното не съществуват пречки искът да бъде уважен, тъй като в отношенията между З. И. Н. и М. К. Н., както и по отношение на М.К.Д., процесният договор за дарение е валиден и поражда вещноправни последици, но доколкото уврежда правата на ищите като кредитори той е относително недействителен само по отношение на тях.

По така изложените съображения обжалваното решение, с което предявеният иск е бил уважен, следва да бъде потвърдено.

С оглед неоснователността на въззивните жалби жалбоподателките следва да бъдат осъдени да заплатят на всяка от въззиваемата страни направените разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство съгласно представените списъци.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3115 от 05.07.2023г., постановено по гр.д. №9463/2021г. по описа на Районен съд- Пловдив, 19-ти гр.с.

ОСЪЖДА З. И. Н., ЕГН *****, да заплати на Г. П. Ц.-М., ЕГН *****, сумата от 145 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА З. И. Н., ЕГН *****, да заплати на Е. А. П., ЕГН *****, сумата от 90 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА З. И. Н., ЕГН *****, да заплати на К. А. Т.- Га, ЕГН *****, сумата от 185 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА З. И. Н., ЕГН *****, да заплати на В. А. Д., ЕГН *****, и Г. С. Д., ЕГН *****, сумата от 345 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА М. К. Н., ЕГН *****, да заплати на Г. П. Ц.-М., ЕГН *****, сумата от 145 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА М. К. Н., ЕГН *****, да заплати на Е. А. П., ЕГН *****, сумата от 90 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА М. К. Н., ЕГН *****, да заплати на К. А. Т.- Га, ЕГН *****, сумата от 185 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

ОСЪЖДА М. К. Н., ЕГН *****, да заплати на В. А. Д., ЕГН *****, и Г. С. Д., ЕГН *****, сумата от 345 лв.- разноси по делото за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____